

Kristityt Barbaarit Aasiassa Kirj. Tri. N. Krishna.

LÄNSIMAINEN sivistys on nuori verrattuna itämaiseen. Länsimaiden ihmiset unhoittavat usein tämän. Länsimainen sivistys on kohonnut nopeasti viime aikoina, jos tähän sivistykseen voidaan sisällyttää kaikki mitä siihen yleensä sisällytetään, kuten esimerkiksi murhaamistaito. Varsinkin tämän viimeksi mainitun alalla, sotateknikan, on läntinen maailma edistynyt nopeasti. Sotateknikan kuumeisella kehittämisellä arvelevat länsimaiden hallitsijat voitavansa menetellä itään nähden mielensä mukaisesti. He eivät näy käsittävän sitä seikkaa, että tätä samaa teknikkaa voidaan edistää kaukaisessa idässäkin. Itämaiden kansojen keskuudessa löytyy paljon korkealle kehittyneitä tiedemiehiä ja tutkijoita. Itämaiden laboratorioissa voidaan myös kokeilla kaikkein uusimman aikaisia menetelmiä ja kehittää ja valmistaa kaikkein tehoisampia aineita. Varsinkin Japani on osoittautunut kykenevänsä tekemään tätä.

Uusimman aikaisessa merkityksessä Japani on vielä nuori iältään. Mutta ikäisekseen on se kehittynyt paljon. Sama hallitsijasuku on hallinnut maata 2,600 vuotta. Japania voidaan hyvällä syyllä kutsua Aasian Preussiksi. Muuten sitä tavallisesti verrataan Suur-Britanniaan. Japani on yölospäin ponnisteleva suurvalta, ollen militaristisesti, taloudellisesti ja imperialistisesti Europan suurvaltojen veväinen.

Eräässä saksalaisessa koulukirjassa sodan edelliseltä ajalta sanotaan tunnetulla saksalaisella ylpeydellä, että mikäli lääketieteeseen, teknikkaan, valtio- ja sotilasjärjestelyyn tulee, niin ovat japanilaiset niistä suuressa kiitollisuuden velassa saksalaisille. Tämä on tietysti ymmärrettävää natsionalistista liioittelua, mutta kieltää ei voida etteivätkö saksalaiset olisi tehneet parastaan juurruttaakseen myöskin Japanissa inhoitettavaa preussilaista henkeään. Samassa koulukirjassa ylistetään japanilaisten "nerokkuutta ja tarmokkuutta, jolla he voittivat venäläiset." Mitä muuta voitiin saksalainen koulunopettaja panna opettamaan ennen vuotta 1914!

Saksalaiset, samoin kuin muutkin, ovat kyllä näyttelleet huomattavaa osaa Japanin europalaistuttamisessa. Mutta kun asioita tutkitaan vähän syvällisemmin, niin tullaan näkemään, että Japanin länsimaalaistuttamisessa ovat amerikalaiset olleet pääasiallisimmat uranuurtajat.

Vuoden 1842:n opiumisota paljasti länsimaisen laajentamisyrittämyksen ja siirtomaapolitiikan hirmuisen ja sydämettömän luonteen. Vuonna 1853 lähetti Yhdysvallat aseistetun joukkueen Japaniin, jolloin vanha Japani sai nähdä kaamean kuvan "valkoisesta tuhosta", joka on osoittautunut niin

turmiolliseksi itämaiden kansoille. Tämän aseistetun lähetyksen matkasta ja toiminnasta oli seurauksena suuri mullistus Japanin yhteiskunnallisessa elämässä.

Japanissa oli vallalla vanha sotilaallinen henki, mutta suuresta urhokkuudestaan kuuluisiksi tulleet sumarait'kin näkivät parhaaksi alistua sellaisen mahdin kuin Yhdysvaltain edessä. He näkivät vastustelemisen tulevan merkittävään suura tuhoa. Tässä sovittelupolitiikassa näyttelivät pääosia silloinen Japanin pääministeri Abe-Isonekami ja Yhdysvaltain aseistetun lähetyksen johtaja, amiraali Perry.

Seurasi uudistuksien aikakausi. Kaikkea länsimaalaista oli vihattu, mutta nyt alettiin maan sota-voimaa harjoittamaan hollantilaisen ja ranskalaisen mallin mukaan. Varakkaat lähettivät poikiaan Eurooppaan oppimaan sotalaivojen rakentamista, ja pian alettiin Japanissa rakentaa sotalaivastoa. Maan sisäiseen hallintoon nähden tehtiin lukuisia suuria muutoksia. Vuonna 1859 toimeenpantiin Hikonon ruhtinaan, Iji-Kamoni'n johdolla vallankehitys. Muutaman vuoden kuluttua näytteli tämän ruhtinas jotakuinkin samanlaista osaa kuin Mussolini on näyttellyt Italiassa. Mutta, kuten eräs japanilainen kirjailija sanoo: "Murha väijyy alati häikäilemättömän tyrannin läheisyydessä." Niin kävi Kamoni'llekin.

Vuonna 1868 laskettiin pohja nykyään tyypilliselle natsionalismille. Ja sota Venäjän kanssa syösi eteenpäin Japanin imperialismia. Englantilainen amiraali Beatty sanoi joku aika sitten, että maailman sodan jälkeen ovat maailman viisi suurvaltaa rakentaneet 329 sotalaivaa, joista Englannin osalle tulee vain 11. Muut jakautuvat neljän muun

vallan kesken. Ainoat suurvallat, jotka tällä keralla lisäävät merivarustuksiaan, ovat Yhdysvallat ja Japani.

Japanin imperialismi ei perustu pelkälle kunnianhimolle eikä halulle tulla yhdenvertaiseksi länsimaiden suurvaltojen kanssa, vaan puhtaasti taloudelliselle välttämättömyydelle. Japani on suhteellisesti pieni maa, käsittäen 260,738 neliömailia. Varsinainen Japani käsittää vain 148,756 neliömailia. Korea, joka on Japanin alaisuudessa, käsittää 84,738 neliömailia; Formosa käsittää 13,944 neliömailia; Hokoto 47 neliömailia; Japanin alaisuudessa oleva osa Shakhalinin saaresta käsittää 13,253 neliömailia. Varsinaisen Japanin väkiluku on 59,138,900; Korean, 18,318,800; Formosan, 3,758,900; Shakhalinilla 150,600. Yhteensä 80,704,800.

Mikään maa ei ole niin hedelmätön kuin Japani. Vain 13 prosenttia maan pinta-alasta on viljelyksellä, vaikka japanilaiset ovat tunnetut siitä, että otavat maasta irti mitä siinä on otettavissa — josta syystä esimerkiksi yhdysvaltalaiset pienviljelijät vihaavat heitä niin katkerasti. Loppuosa maasta on vuorista tai muuten viljelykselle kelpaamatonta. Viljelyskelpoista maata ei voida lisätä.

Teollisuudessa tarvitaan kivihiiltä, jota Japanilla ei ole tarpeeksi kasvavaan kysyntään nähden. Japanilla on nimittäin kivihiiltä ainoastaan 1-24 siitä kuin Englannilla ja 1-250 siitä kuin Yhdysvalloilla. Sama suhde pitää paikkansa rautamalmin ja muihin mineraaleihin nähden. Siksiäpä Japani kurottautuukin ottamaan Siperian, Mantshurian ja Shantungin rautalmi- ja kivihiilikaivoksia haltuunsa. Silkin, vihreän teen ja riisin viljelys muodostavat maan pääasiallisimmat tuotantoalat. Kalastuksessa työskentelee yli puoli miljoonaa.

Neljä perhettä hallitsee maata.

Neljä ylimysperhettä, nimittäin Iwasakin, Mitsoin, Sumitomon ja Okuran, hallitsee Japania. Nämä perheet kontrolloivat 80 prosenttia Japanin teollisuus- ja raha-asioista sekä tuonnista että viennistä. Jokainen näistä perheistä on biljoonan omistaja. Mikään ministeristö ei voi olla vallassa Japanissa ilman näiden perheiden suostumusta.

Nämä herraskaiset ovat oppineet poliittisen valtiopiisautensa Yhdysvaltain republikaanilta ja demokraatelilta. Ne harjoittavat Standard öljy-yhtiön menetelmää, joka on seuraava: jos Texasissa löytyy öljyä ja Texas on demokraattinen, niin Standard öljy-yhtiökkin on demokraattinen siinä valtiossa. Jos Pennsylvaniassa löytyy öljyä ja Pennsylvania on republikaaninen, niin Standard öljy-yhtiökkin on

republikaaninen Pennsylvaniassa. Sama pitää yleensä paikkansa Yhdysvaltain kongressimiehiin nähden. Kongressimiehet niistä valtioista, missä Standard öljy-yhtiöllä on jalansijaa, ovat tavallisesti suosiollisia tälle yhtiölle. Sama pitää paikkansa edellä mainittuihin neljään japanilaiseen ylimysperheeseen nähden. "Kansanvaltainen monarkia" saadaan siis palvelemaan mainiosti teollisuusruhtinaita.

Missään maassa ei maa ole suhteellisesti niin kallista kuin Japanissa. Työläiset joutuvat myös tekemään ankarasti työtä huonolla ruoalla. Kupillinen riisiä, jota japanilaiset kutsuvat "bento"ksi, palanen suolattua piparuutia ja sormenkokoinen palanen kalaa tai lihaa muodostaa tavallisen japanilaisen päivällisen. Illallinen ei eroa suuresti päivällisestä. Tällaisissa oloissa käyvät japanilaiset työläiset ja talonpojat levottomiksi.

Japanilaisen työtä tekevän aineksen asema on kurja. Mutta raha-, kauppa- ja teollisuuspuhatat eivät ole huonossa asemassa. Nämä ovat kaapanneet käsiinsä kaiken mikä suinkin on ollut kaapattavissa, mutta voidaan hyvällä syyllä epäillä josko ne kykenevät pitämään niitä käsissään iäti, sillä ne eivät kykene kilpailemaan menestyksellisesti europalaisten ja amerikalaiden kapitalistien kanssa Aasian markkinoilla, sillä näillä viimeksimainituilla on käytettävänä rajattomat luonnonrikkauudet ja korkealle kehittynyt teollisuus-, kauppa- ja finanssijärjestelmä. Japanin hallitsevaa luokkaa auttaa kuitenkin jossakin määrässä se, että maa on nouseva mahti. Se on juuri irtautunut tai on irtautumassa feodalismista sen varsinaisessa merkityksessä. Länsimaiden valtiat ovat pakotetut suhtautumaan Japaniin nähden poikkeuksellisesti, sillä he tietävät sen olevan elinvoimaisen, ja he tietävät Japanin kykenevän näyttelemään sangen tärkeätä osaa Aasian tapahtumissa.

Japanin kehitystä rajoittaa maan pienuus väestön suuruteen ja nopeaan lisääntymiseen verrattuna. Konekehitys menee vastustamattomasti eteenpäin, mutta se tekisi sitä paljon nopeammin, jos maalla olisivat paremmat laajentumismahdollisuudet. Väkiluku kasvaa nopeasti. Japanilaisten siirtyminen läntisiin maihin ovat rajoitetut, melkein pätkätkäiset. Japanilaisilta on pääsy kielletty Yhdysvaltoihin, Canadaan, Australiaan, Uuteen Seelantiin ja Afrikaan. Kiinassa japanilaiset eivät voi kilpailla halvan kiinalaisen työvoiman kanssa. Koreassa he eivät kykene kilpailemaan halvan korealaisen työvoiman kanssa. "Suo siellä, vetelä täällä." Näissä olosuhteissa uneksii Japani suuresta valta-

kunnasta, sillä sen jokapäiväisenä huolena on pelko huomisesta. Japani onkin muodostanut voimakkaan sotakoneiston. Sillä on kolmanneksi voimakkain sotalaivasto maailmassa.

Konekehitys ja työväestö.

Teollisuuden kehitys synnyttää suurta kurjuutta Japanissa työläisten keskuudessa, sillä koneet vähentävät työläisten tarvetta. Teollinen reserviarmeija on suuri, jota hyväkseen käyttäen kapita-

listit ylläpitävät häikäilemätöntä riistoa ja kiristystä. Tälläkin kertaa lasketaan Japanissa olevan noin neljä miljoonaa työtöntä.

Japanissa löytyy jo suuria tehtaita, joissa on käytännössä uudenaikaiset menetelmät. Mutta paljon ylläpidetään vielä takaperoisia menetelmiä, sillä näkiintyneet työläiset joutuvat kilpailemaan keskenään ja pitämään palkkoja niin alhaalla, että tulee monella alalla halvemmaksi pitää ihmistyövoimaa kuin koneita. Jos esimerkiksi kutomateollisuus kehitettäisiin uusimman aikaiseksi, niin hyvillä koneilla kykenisi pieni murto-osa nykyisestä työvoimamäärästä suorittamaan kaiken työn, ääretön enemmistö joutuen syrjään. Sama pitää paikkansa kalastuksessa, joka muodostaa huomattavan toimeentuloalan maan väestölle. Ihmistyövoima tulee halvemmaksi kuin gasoliinikoneet! Pieni murto-osa kykenisi suorittamaan kaiken työn, jos paatit varustettaisiin koneilla.

Porvarilliset kirjailijat kuvailevat loistovärein Japania, "auringon nousun maata". Mutta äärettömän enemmistön päällä lepää taloudellisen kurjuuden ja puutteen synkkä yö. Japanin naisia esitetään keveästi liiteleviksi perhosiksi. Se pitääkin paikkansa yläluokan naisiin nähden. Heille paistaa aina aurinko. He elävät kuin perhoset kukkatarhassa, hengittäen ruusujen sulotuoksua. Mutta kuvaamattoman kaamea on työläisnaisten asema.

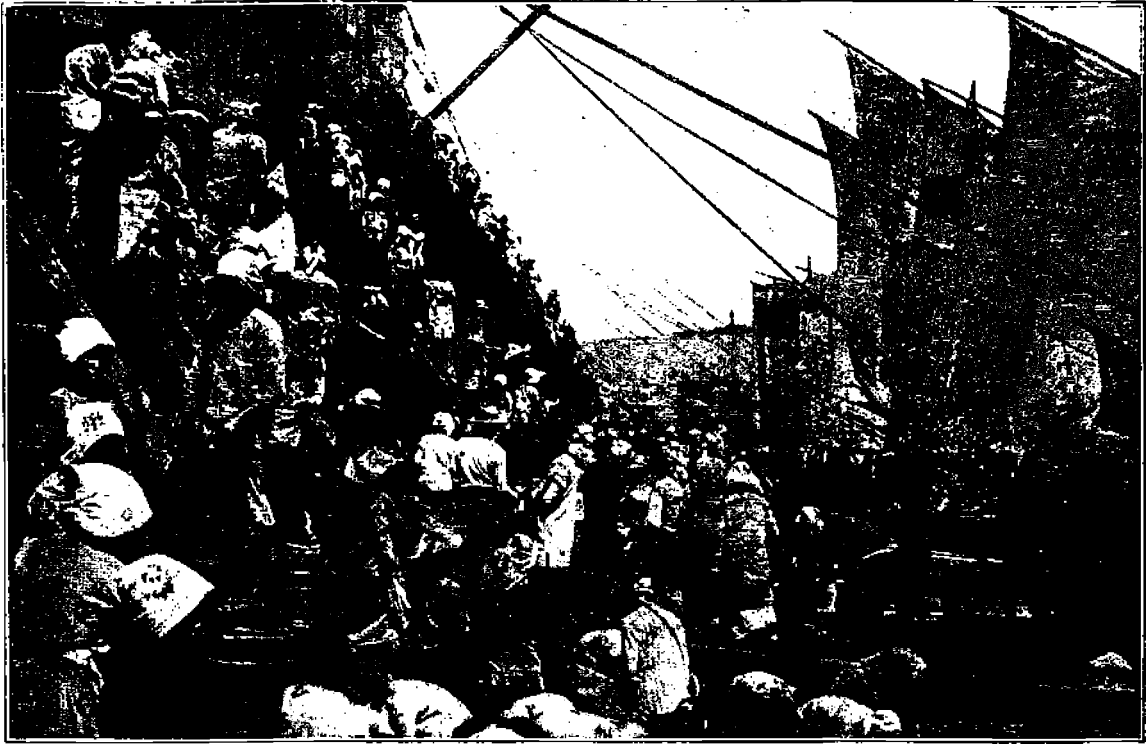
Hyvän kuvan Japanin työläisnaisista ja heidän asemastaan saa katsellessa heidän toimintaansa satamassa. Työvoima kun on halpaa, niin lastataan kivihiili laivoihin pääasiallisesti naistyövoimalla. Kuin muurahaiset nämä naiset hyöriivät laivan sivulla. Hetkeäkään taukoamatta he tekevät työtä, ojentaen hiilellä täytettyjä koreja toinen toiselleen. Tätä he pitävät yllä siksi kunnes laivan suuri hiiliruuma on tullut täyteen. Tätä työtä he tekevät muutaman sentin päiväpalkalla. He saavat vain puolet miesten palkasta. Siksi joutuvat he alistumaan niin suuressa määrässä inhoittavalle prostitutsioonille, pitääkseen itseään hengissä.

Prostitutsiooni.

Tästä saa hyvän kuvauksen hiilen lastauksen yhteydessä. Vaikka feodalismi onkin nimellisesti poistettu sen varsinaisessa merkityksessä, niin orjuus rehoittaa räikeässä muodossa. Urakoitsijat ottavat lastatakseen laivan kivihiilellä. Nämä palkkaavat sitten naisia työhön. Usein on sillä tavalla, että laivalla työskenteleviä merimiehiä ei lasketa maihin ollenkaan. Tällöin tarjoutuu naisille hyvä tilaisuus myydä ruumistaan! Osa naisista kapuaa laivan laidan ylitse ja laskeutuu lastiruumaan tai

Alle 1-vuotiaiden Lasten Kuolevaisuus Jokaista Tuhatta Syntynyttä Kohti.

	Vuosi	
AUSTRALIA	1923	
Poikia		66.6
Tyttöjä		54.2
BELGIA	1921	
Tytöt ja pojat yhteensä		115.3
CANADA	1922	
Poikia		97.3
Tyttöjä		75.9
ENGLANTI JA WALES	1923	
Poikia		78.3
Tyttöjä		60.0
HOLLANTI	1922	
Poikia		74.7
Tyttöjä		59.5
IRLANTI	1921	
Poikia		84.6
Tyttöjä		69.5
ITÄVALTA	1920	
Poikia		170.7
Tyttöjä		141.8
JAPANI	1921	
Poikia		177.3
Tyttöjä		158.9
NORJA	1921	
Poikia		60.6
Tyttöjä		47.7
SAKSA	1921	
Poikia		146.5
Tyttöjä		120.2
SUOMI	1922	
Poikia		107.7
Tyttöjä		90.3
SVEITSI	1922	
Poikia		76.4
Tyttöjä		62.6
TANSKA	1922	
Poikia		96.0
Tyttöjä		74.1
URUGUAI	1921	
Poikia		110.8
Tyttöjä		103.2
UUSI SEELANTI	1923	
Poikia		49.5
Tyttöjä		37.6
YHDYSVALLAT	1923	
Poikia		85.0
Tyttöjä		68.8

Hiilen lastausta Japanin satamassa. Näiden naisten keskuudessa rehoittaa prostitutio-
oni suuressa määrässä.

piltoittautuu muualle, jossa harjoittaa kurjaa tointaan. Ensin on tämä monelle sivutointa, mutta pian muodostuu siitä päätoimi ja hiilen lastaus jää sivutoimeksi. Nämä naisparat joutuvat tuloistaan luovuttamaan suuren osan urakoitsijalle, joka tulo enemmän kuin korvaa hiiltä lastaavien naisten palkan, joten hänelle jää puhtaaksi voitoksi se, minkä hän saa laivayhtiöltä hiilen lastauttamisesta. Urakoitsija järjestää asiat sillä tavalla, että laivavirkailijain taholta ei häiritä niitä naisia, jotka tätä tointa harjoittavat. On ilmeistä, että tällaisissa oloissa veneeriset taudit löytävät suopean maaperän!

Teollisuuden kasvu.

Kahdessatoista vuodessa, nimittäin vuosien 1908 ja 1920 välisenä aikana, lisääntyi teollisuuslaitoksien määrä Japanissa nelinkertaisesti, ollen niiden lukumäärä v. 1908 11,390 ja v. 1920 45,806. Vuosien 1918 ja 1920 välisenä aikana yksistään pystytettiin yli 22,000 tehdasta. Suuri määrä näistä on tietysti vain verstaiteita. Vuonna 1920 työskenteli näissä laitoksissa 700,124 miespuolista ja 786,318 naispuolista, yhteensä 1,486,442 työlläistä. Nykyään työskentelee näissä laitoksissa noin 800,000 naispuolista työlläistä. Vuonna 1918 oli puuvilla-tehtaiden lukumäärä 6,710, joissa työskenteli 65,

316 miespuolista ja 218,142 naispuolista työlläistä. Vuonna 1920 oli Japanissa 2,700 konetehdasta.

Paljon kuullaan puhuttavan japanilaisista geishoista. Nämä ovat ainoastaan keskiluokasta tulleita naisia. Vanhempansa ovat lähettäneet heidät jo hyvin nuorena kouluihin, joissa opetetaan musiikkia ja tanssia. Näistä musikaalisia lahjoja omaavista keskiluokkalaislapsista tehdään näissä kouluissa laulajattaria ja tanssijattaria teehuoneita y. m. yläluokan huvittelupaikkoja varten. Koulussa ollessaan ovat nämä naiset melkein kuin vankilassa, joten he odottavatkin sitä aikaa, jolloin pääsisivät hankkimaan toimeentulonsa. Niin pian kun mahdollista menevät he naimisiin, niin varakkaan kanssa kuin suinkin. Geishat muodostavat vain pienen osan keski- ja ylempään luokan naisista.

Japanin naisproletariaatti on suuri. Se elää kurjaa olotilaa. Japani on kapitalistisesti korkeimmalle kehittynein idän maista. Tästä on seurauksena senmukainen orjuus, ja naiset ovat kovimman orjuusikeen alla. Tehdasteollisuudessa raataa noin 800,000 naistyölläistä, jotka muodostavat enemmän kuin puolet eli 58 prosenttia tämän alan työlläisistä. He raatavat 12—14 tuntia vuorokaudessa, eikä heillä ole kuin kaksi lepopäivää kuukaudessa. Palkkaa saavat he vain puolet siitä kuin miehet.

Orjuus.

Joka vuosi tuodaan Japanin maaseudulta teollisuuskeskuksiin tuhansia naisia ja lapsia samoin kuin miehiä. Ja jotta työnantajat hyötyisivät mahdollisimman suuressa määrässä varsinkin nais- ja lapsityöläisistä, pidetään heitä vankilantapaisissa kasarmeissa. Täten koetetaan estää heidät joutumasta kosketuksiin "vaarallisten vaikutteiden" kanssa, jotka voisivat tehdä heistä tyytymättömiä. Työpaikat samoin kuin asuinrakennuksetkin ovat useassa tapauksessa akkunaristikoilla varustetut. Suuren maanjäristyksen aikana tapahtui näissä monta hirvittävää murhenäytelmää. Tulenaroista aineista tehdyt rakennukset, niin työ- kuin asuinrakennuksetkin, jotka ovat usein samat tai lähekkäin, syttyivät helposti tuleen. Näihin rakennuksiin suljetut ihmisolennot olivat avuttomat. He eivät päässeet ulos, sillä ovet olivat lukossa ja akkunat ristikoilla varustetut. Tuhansia nais- ja lapsiparkoja tuhoutui täten!

Terveydelliset suhteet näissä teollisuuslaitoksissa ja niiden yhteydessä olevissa kasarmeissa ovat mitä kurjimmat. Tämä käy ilmi esimerkiksi hallituksen julkaisemista tilastoista, jotka eivät suinkaan ole liioiteltuja. Esimerkiksi Niigatan puuvillankehruulaitoksiin tuodaan Niigatan maakunnasta vuosittain 6,000 tyttöä ja naista. Vain puolet näistä palaa takaisin, ja nämäkin sairaina — haahmoina. Hekin palaavat kotipaikoilleen ainoastaan kuollakseen. He palaavat takaisin ainoastaan kertoakseen kokemistaan kauhuista, jotka vievät 3,000 joka vuosi niistä, mitkä menevät Niigataan. Kukaan ei kestä pitkää aikaa niissä olosuhteissa. He tietävät sen jo mennessään, mutta nälkä pakottaa.

Japanin tehtaissa raataa noin 150,000 lasta, joista yksi neljäsosa on alle 12 vuoden!

Naistyöläiset Japanissa ovat heikosti järjestyneet. Mutta lakoissa ja muissa kriittisissä tapauksissa ovat he osoittaneet valveutuvansa, joten hekin vielä tulevat näyttämään huomattavaa osaa Japanin alaspoljetun työläisluokan taisteluissa.

Hiilikavosteollisuus.

Japanin hiilikaivokset ovat yleensä pieniä. Ne sijaitsevat hajallaan, kaukana kaupungeista ja muista keskuksista. Luokkana katsottuna Japanin hiilenkaivajat ovat vähemmän valistuneita kuin tehdastyöläiset, joten järjestyneisyys heidän keskuudessaan on samannukaista. Mutta eivät he silti ole kokonaan järjestymättömiä. Vuonna 1919 puhkesi tällä alalla 164 lakkoo. Varsinaisiin taloudellisiin järjestöihin kuuluu vähäinen määrä. On olemassa järjestö, joka kutsuu itseään Kaivostyö-

läisten Liitoksi. Tämä järjestö väittää omaavansa satojatuhansia jäseniä, osa hiilikaivosalalla työskenteleviä. Mikä ikänään tämä järjestö on, niin ei se ainakaan ole työväen unio.

Monessa tapauksessa tehdään Japanin hiilikaivoksissa työtä yötä sekä päivää. Suurempi osa hiilenkaivajista työskentelee 10 tuntia ja enemmän vuorokaudessa. Pitkä työpäivä ja huono ilma sekä huonot työsuhteet yleensä tekevät mahdottomaksi työläisille tehdä jatkuvasti työtä. Huono ravinto tietysti myös näyttelee huomattavaa osaa. Tilastojen mukaan, jotka eivät suinkaan ole liioiteltuja, on 27 prosenttia hiilikaivoksien sisällä ja 29 prosenttia maanpäällystössä kaivoksien ympärillä työskentelevistä työläisistä naisia.

Japanin kivihiili on huonointa laadultaan, ja sitä kaivetaan ja tuodaan maanpinnalle mitä alkupe räisimmillä välineillä.

Japanin kaivostyöläisten asema ei käy ilmi tilastoista. Sen seikkaperäiseen kuvaamiseen tarvittaisiin Zolan tai Gorkin kynää. Päivän toisensa jälkeen kuluttavat nämä työläiset mustissa, pölyisissä ja vaarallisissa kaivannoissa, kōmpiäkseen yöksi kurjiin majoihinsa. Harvoin on heillä tilaisuus nauttia raittiista ilmasta. Jos he joskus ovatkin pakoitettut olemaan poissa työstä, niin tämän ajan kuluttavat he mataloissa majoissaan. Vaihtelunsa on mitä alhaisinta laadultaan — juominen, uhkapelejä ja portot.

Kaivosomistajain agentit saavat näihin kaivoksiin velkaantuneita maanviljelijöitä ja käsityöläisiä maksamalla heidän velkansa ja tekemällä sitten sopimuksen näiden työläisten kanssa määrättyksi ajaksi. Nämä työläiset ovat siis suoranaisessa henkiorjuudessa. Usein velkaantuvat he entistään enemmän.

Kaivantokeskuksissa on kuitenkin hyviäkin rakennuksia, jotka ovat palatsimaisia kaivosmiesten hokkeleihin verrattuna. Nämä paremmat rakennukset ovat yhtiöiden virkailijoita ja agenteja varten. Kaivoksien omistajat monessa tapauksessa eivät ole koskaan nähneetkään näitä omistuksiaan, mutta siitä huolimatta niittävät he runsaita voittoja raatajien hien ja veren kustannuksella. Yhtiöt omistavat useimmassa tapauksessa kaiken mitä kaivantokeskuksissa on — kaivokset, rakennukset, työläisten sekä virkailijain, koulut, sairaalat, mikäli niitä on, kauppapuodit, "huvittelupaikat" y.m., ja päällisten päätteiksi maakamaran jolla työläiset kävelevätkin.

Kuten mainittu, eivät Japanin kaivoksissa työskentelevät työläiset ole tietoisuudessaan kaikkein korkeimmalla tasolla. Ja ne olosuhteet missä he

elävät eivät ole oikeinkaan edistäviä tähän puoleen. He joutuvat työssä ollessaan uhmaamaan kaikkia vaaroja, tullen he usein hyvin välinpitämättömiksi itseensä nähden. Tämä välinpitämättömyys ilmenee sitten heidän yleisessä elämässäänkin. Mutta kun he ryhtyvät taisteluun riistäjiään ja sortajiaan vastaan, niin osoittavat he myös siinä välinpitämättömyyttä henkeensä nähden siinä määrässä, että kaivostyöläisten lakkotaistelut muodostuvatkin usein veriseksi kapinoiksi, sisällissodiksi pienois-koossa. Tähän tietysti on yhtenä suurena syynä myös työnantajain kätyrien, sotilaiden y.m., häikäilemätön käytös. Kuten jo enemmän on sanottu, on feodalismi sen varsinaisessa merkityksessä aina-kin nimellisesti poistettu, mutta todellisuudessa se rehoittaa vielä suuressa määrässä, vaikkakin erilaisissa muodoissa. Japanin teollisuudessa, varsinkin kaivosalalla, rehoittaa feodalismi täydessä kukassaan. Kaivostyöläisten samoin kuin muidenkin Japanin työläisten itsetietoisuus kasvaa, jota mukaa he kieltäytyvät alistumasta teollisuus-peonien asemaan. Hallituksen "tutkijat", joiden sanotaan pyrkivän ottamaan selvää "vaarallisista aatevirtauksista", löytäisivät paljon valaisevia seikkoja Japanin kaivostyöläisten olotilassa.

Maatyöväestö.

Japanin työtä tekevät maanviljelijät voidaan luokitella neljään pääasialliseen luokkaan: *ensimmäinen* — talonpojat, jotka käyttävät palkkatyötä ja omistavat yli 10 tshoota maata (tshoo on vähän vähemmän kuin hehtaari); *toinen* — pienviljelijät, joilla on yli 3 tshoota maata; *kolmas* — puolyöläisiä, joilla on maakaistale, mutta käyvät suurviljelijäin työssä; *neljäs* — varsinainen maanviljelysproletariaatti. Näiden yhteinen lukumäärä käsittää noin 5,500,000, jakautuen seuraavasti: ensimmäinen luokka, 172,000; toinen luokka, 1,500,000; kolmas luokka, 2,200,000; neljäs luokka, 1,500,000. "Mäkitupalaisten" luokka on siis suurin.

Sama prosessi on käynnissä Japanin maanviljelyksessä kuin niin monen muunkin maan, missä kapitalismi valtaa jalansijaa. Neljän vuoden aikana, vuoteen 1920 mennessä, joutui nimittäin 38,000 pikkuomistajan perhettä varsinaisten palkkatyöläisten luokkaan.

Vuonna 1920 oli maatyöväellä 418 liittoa. Pari vuotta myöhemmin puhkesi lähes puolitoistatuhatta lakkoa. Vuonna 1921 perustettiin yleinen maatyöväen liitto, jolloin tilanne suurtiloilla oli hyvin kärjistynyt. Tämä liitto on sisällyttänyt ohjelmaansa maan yhteiskunnallistuttamisen. Liitto on jo kyennyt kustantamaan omaa lehteäkin.

Jotkut Japanin maataloista ovat niin suuret, että niillä työskentelee useita tuhansia työläisiä. Maaväestön köyhtyminen lisää "kulien" siirtymistä pois maasta, Tyynenmeren saarille. Japanilaiset "kulit" ovat monta kertaa osoittaneet olevansa etualalla parempien olosuhteiden vaatimisessa. Havaijilla, Filippiineillä y.m. on tästä nähty näytteitä. Yhdysvaltalaiset herrat ovatkin alkaneet ottaa heidän tilalleen kiinalaisia y.m., jotka ovat ainakin toistaiseksi osoittautuneet nöyremmiksi.

Loppulause.

Edellä esitetyt kuvaukset antavat jonkunlaisen käsityksen japanilaisten työläisten asemasta.

Esimerkiksi Intia on luonnonrikkauksiltaan ja maan hedelmällisyydeltä upporikas Japaniin verrattuna. Europalaiset ja Amerikalaiset kapitalistit, joilla on rajattomat rikkaudet käytettävissään, kiristävät Japania. Japani joutuu kilpailemaan niiden kanssa tavaramarkkinoilla, joita tavaroita se joutuu valmistamaan perin epäsuotuisissa oloissa muihin verrattuna. Japanin työläisten asema onkin yhtä helvetillinen kuin muissa Aasian maissa. Kokonaisuudessaan huomioon otettuina ovat he kuitenkin utterampia, iloisempia ja vieraanvaraisempia kuin ehkä missään muualla.

Englanti näyttää poliittisesti merkityksellistä osaa Europassa. Samanlaista osaa näyttää Japani kaukaisessa Idässä. Europan tulevien tapahtumien riippuessa suuressa määrässä Englannista, riippuvat ne Aasiassa suuressa määrässä Japanista.

Japanin sisäisessä elämässä on tähän mennessä tapahtunut monta mullistusta, vallankumousta niin sanoaksemme. Japanilaiset omaksuivat kiinalaisen sivistyksen, hyläten omansa. Sitten omaksuivat he intialaisen buddalaisuuden, hyläten 80 prosenttia kiinalaisesta ja omasta sivistyksestään. Nyt voi käydä sillä tavalla, että japanilaiset ottavat käyttöönsä Europassa viime vuosien aikana käytettyjä menettelytapoja, antamatta europalaisille imperia-listeille ja sadan prosentin amerikalaisille sitä mahdollisuutta mitä nämä olisivat ehkä saaneet käyttää hyväkseen, elleivät olisi suhtautuneet niin typerästi Japaniin.

Japanin yläluokan suhtautumisesta työläisiin on viime vuosien aikana saatu nähdä useita esimerkkejä. Varsinkin suuren maanjäristyksen aikana ilmeni tämä mitä julkeimmassa muodossaan. Maanjäristyksen ja sitä seuranneen tuhon synnyttämä sekasorto antoi hallitsevalle luokalle mainion tilaisuuden purkaa kaiken kostonhalunsa kaikkiin "epäilyttäviin" ja "vaarallisia käsitteitä" omaaviin, josta varsinaiset palkkatyöläiset kärsivät kaikkein

enimmäin. Maanjärityksen ja sitä heti seuranneena aikana toimeenpantuja hirmutöitä kyetään tuskin koskaan saattamaan täydessä alastomuudessaan maailmaan tietoon. Yläluokka paljasti elämellisyytensä täydessä karvassaan. Sen kätyrit tietysti suorittavat varsinaisen teurastuksen toimeenpanon, mutta syy lankeaa yläluokan kontolle. Tällä iskettiin syvälle työväen järjestyneen toiminnan ruumiiseen. Mutta sillä ei tietystikään voitu lyödä parantumatonta haavaa. Fascistisilla menettelyillään, joihin Japaninkin yläluokka on turvautunut, ei kyätä tukahduttamaan työväen järjestymistä. On paljon mahdollista, että ne uhraukset mitkä Japanin työläiset ovat joutuneet tekemään, niin suuret kuin ne ovat olleetkin, ovat ainoastaan etuvartiotaistelujen tulevaisuuden taisteluihin verrattuna. Japanin työläiset joutunevat vielä maksamaan paljon ennenkuin saavat taltutetuksi sen militaristis-imperialistisen mielettömyyden mikä Japanissa on kohoamassa, joka vetää vertoja esimerkiksi

Saksassa vallinneelle junkkerismille. Japani maana tulee vaatimaan paikkaansa auringossa, eivätkä sen työläisetkään tule tyytymään pelkästään varjossa olemiseen.

(Tämä on toinen osa tästä mielenkiintoisesta, valaisevasta ja opettavaisesta kirjoitussarjasta. Luulemme työläisillä olevan tästä paljon oppimista. Tämänlaiset kirjoitukset valaisevat työläisille osatoveriensä asemaa muilla ääriillä maapalloa; ne laajentavat näköpiiriä. Työläistenhän täytyy päästä lähisempään yhteisymmärrykseen maailmanlaajuisessa mittakaavassa. Edellistä numeroa, jossa tämä kirjoitussarja alkoi, on vielä vähäinen määrä jäljellä. Sitä voi saada konttoristamme. Joka on alkanut lukemaan tätä kirjoitussarjaa ei suinkaan halua lopettaa sitä kesken. Se käy yhä mielenkiintoisemmaksi. Säännöllisimmin ja varmimmin saa julkaisun tilaamalla sen vuodeksi. Se kannattaa tehdä, sillä jokaisessa numerossa tulee olemaan jotakin erikoista.)

Huumoria

Pikaista toimintaa.

Tuomari: — Mihin aikaan te saitte palovakuutuskirjanne, Abraham?

Abraham: — Kello yhdeksän.

Tuomari: — Milloin tulipalo sai alkunsa?

Abraham: — Kello kaksitoista.

Tuomari: — Mistä johtui tuo tarpeeton viivytys?

Abraham (välipitämättömästi): — Tulipalomyynti-ilmoitukset eivät joutuneet pikemmin kirjapainosta.

Palauttaisi takaisin.

“Patrick, varastitko sinä leskivaimo Maloneyn porsaan, ja jos sen teit, niin mitä sillä teit?”

“Tapoin ja söin, herra tuomari.”

“Oh, Patrick, kun tuomiopäivänä joudut katsomaan leskivaimo Maloneyta ja hänen porsastaan silmästä silmään, niin kuinka voit puolustaa itseäsi, kun tämä leski syyttää sinua varkaudesta?”

“Sanoitteko, että porsaskin tulee olemaan siellä, herra tuomari?”

“Aivan niin sanoin.”

“Siinä tapauksessa minä yksinkertaisesti sanon: ‘Rouva Maloney, tässä on teidän porsaanne.’”

Ei mikään ihme.

Erään irlantilaisen papin oli määrä pitää ensimmäisen saarnansa. Tekstikseen oli hän valinnut kertomuksen kymmenen tuhannen ihmisen ravitsemisesta kymmenellä leivällä ja kymmenellä kalalla. Hän sanoi: “Ja he ruokkivat kymmenen ihmistä kymmenellä tuhannella leivällä ja kymmenellä tuhannella kalalla.” “Mikä ihme se oli?” sanoi eräs vanha irlantilainen seurakunnassa, “minäkin voisin sen tehdä.”

Seuraavaksi sunnuntaiksi ilmoitti pappi saman tekstin. Tällä kerralla oikaisi hän edellisenä sunnuntaina tekemänsä virheen, sanoen: “Ja he ruokkivat kymmentuhatta ihmistä kymmenellä leivällä ja kymmenellä kalalla.” Pidettyään muutaman sekuntin paussin, kumartui hän eteenpäin saarnatuolissaan, ja sanoi: “Voisitko sinä tehdä sen, Murphy?”

Hetken mietittyään vastasi Murphy myöntävästi.

“Ja miten sinä voisit sen tehdä, Murphy?” kysyi pappi.

“Sillä, mikä jäi jäljelle viimepyhäisestä”, oli vastaus.